

[Socialministeren.]

Den ærede Ordfører (Stensballe) gentog Udtalelser, der var fremsat af det ærede 13de landstingsvalgte Medlem (A. Johansen) om, at Socialreformen var startet paa et uheldigt Tidspunkt, og sagde, at saa burde det ærede Medlem have henvendt sig til mig og advaret mig mod at starte Reformen paa dette Tidspunkt. Jeg antager, at det ærede 13de landstingsvalgte Medlem ansaa en saadan Henvendelse for overflødig, og jeg skal vende mig saa langt ud at sige, at selv om den var kommet, vilde den ikke være blevet fulgt. Jeg skal kort sige hvorfor. Socialreformen blev startet paa et meget uheldigt Tidspunkt, rent sagligt set, og jeg var meget betænkelig ved at starte den paa det Tidspunkt. Hvorfor gjorde jeg det da, hvorfor lagde jeg Vægt paa at faa den sat i Kraft saa hurtigt som muligt? Fordi vi stod over for Vinteren 1933—34, og jeg med mit Kendskab til Rigsdagen og den hele finansielle politiske Stilling maatte kunne sige mig selv, at det vilde være ganske ugørligt i denne Vinter at skaffe en Kriselovgivning af blot tilnærmelsesvis samme Omfang som det foregaaende Aar, hvilket ogsaa viste sig at være rigtigt. Hvis vi altsaa ikke satte Socialreformen i Kraft, vilde Resultatet blive, at Tusinder af Arbejdere vilde blive henvist til det offentlige, til Forsørgelsesvæsenet under den tidligere gældende Lovgivning, d. v. s., at Tusinder af Arbejdere paa Grund af uforskyldt Arbejdsløshed vilde faa Fattighjælp. Det var den afgørende Begrundelse for at sætte Socialreformen i Kraft i 1933, medens den i og for sig helst skulde have ventet 1½ Aar eller saadan noget i Stedet for ½ Aar, bl. a. ogsaa af Hensyn til de store Forarbejder, der maatte til baade i Kommunerne og, ikke mindst, i Socialministeriet, for at et saa stort Lovværk kunde træde ud i Livet.

Den ærede Ordfører gjorde sig derefter skyldig i en Fortalelse, der kan skyldes Træthed, idet det ærede Medlem sagde, at hvis jeg vilde have været helt loyal Det er jeg altid! Derimod glemte det ærede Medlem — og det skyldtes ikke Træthed — helt at omtale det Citat af Venstres Ordfører i Folketinget, Hr. Krag, som fuldkommen tilintetgjorde, myrdede, gjorde det af med hele det ærede Medlems Angreb paa mig i Dag. Jeg siger ikke dette, for at han skal svare derpaa; jeg siger det tværtimod, for at han skal tie stille paa dette Punkt. Endelig stillede det ærede Medlem det Spørgsmaal til mig, om jeg troede, at Landet havde Raad til at bære

stort flere Socialudgifter, end der blev gennemført i 1933. Nej, det tror jeg ikke, forudsat at vi skal køre med en Arbejdsløshed af en saadan Størrelse, som vi har kendt siden. Det siger jeg ganske ærligt, at det tror jeg ikke, og det har jeg ogsaa sagt til mine egne. Det vilde være ugørligt i Længden. Derfor maa der sættes al mulig Kraft ind paa ikke at flytte Udgifterne fra den ene Art af Kommuner over til den anden, for det har saa lidt Betydning, men for at faa disse Understøttelsesudgifter ned gennem Beskæftigelsesforanstaltninger som dem, jeg omtalte før. Og det har jeg ogsaa sagt Gang paa Gang over for det høje Folketing: Gaa dog i Gang med disse Foranstaltninger om Forkortelse af Arbejdstiden, om Tilskud til Merbeskæftigelse; lad os dog faa begyndt paa ad de forskellige Veje at hjælpe paa Beskæftigelsen i Stedet for at blive ved at øse Understøttelser ud, Understøttelser, som koster utallige Millioner, men som gør de understøttede fattigere og fattigere Aar for Aar. Det er ikke mig, selv om jeg faar Skylden derfor, der er den ivrigste her i Landet til at øse Penge ud, jeg vil hellere end gerne bringe Understøttelserne ned til Fordel for Arbejde, men jeg synes, at det ikke mindst er dem, der angriber mig for Understøttelsespolitik, som er sværest at faa med, naar det drejer sig om at faa Arbejder sat i Gang. Den ærede Ordfører brugte til Slut Udtrykket: „Ophidselseskampagne“, og det forekom mig, at han nævnte mit Navn i Forbindelse med dette Ord. Jeg ved, at jeg tvang mig til at tale saa pinligt roligt forrige Gang, jeg havde Ordet, at jeg tror, det er ganske uberettiget, hvis det er mig, der er sigtet til.

Unmack: Det gør mig naturligvis ondt, at jeg skulde have udtalt mig saa utydeligt, at Socialministeren ikke forstod, hvad min Mening var. Jeg skal tillade mig at udtale, at jeg henviste til mine Udtalelser ved første Behandling, hvor jeg netop sagde, at jeg frygtede for, at Meningen med Arbejdsløshedsforsikringen vilde blive forflygtiget, hvis man stadig kom med Udvidelser af det ekstraordinære Tilskud til Arbejdsløhedskasserne. Dette var Indholdet af mine Udtalelser. Jeg henviste endvidere til, at det under Behandlingen i Fjor angaaende en midlertidig Understøttelse blev sagt, at vi først ønskede at se Virkningerne af Socialreformen, og at hvis det skulde vise sig, at enkelte Kommuner derigennem vilde komme i særlig Betryk, i Vanskeligheder, kunde man